

17 Poskus Judov, da bi kamenjali Jezusa

Peta postna nedelja

Janez 8,59

Tedaj so pograbili kamenje, da bi ga vrgli vanj; Jezus pa se je skrnil in odšel iz templja.

17. januar 1872

Tukaj imate ponoven dokaz, kako malo je večina Judov razumela Mene, Moje poslanstvo, Moj izvor in Moj nauk.

Če boste prebrali to celotno poglavje od začetka do konca, boste morali priznati, da Sem izlil tokove luči na Moje poslušalce. Toda bilo je zaman! Večina je vzela Moje besede v dobesednem pomenu; farizeji in pismouki, razžaljeni zaradi Mojih globokih in dobro izbranih besed o prešuštnici, so se z zvijačo izvili in tudi drugi s svojim omejenim vpogledom, niso razumeli, kar sem povedal.

Ta napačna razlaga Mojih besed iz tistega časa, obstaja prav tako tudi v današnjem času in mogoče še v veliko večji meri. Kajti kakor so v tistem času ljudje dojemali Sveto pismo in Moje besede dobesedno, vam v sedanjem času hočejo dokazati vaši učenjaki in znanstveniki iz vidne narave, da ne obstaja noben Bog in tudi noben Stvarnik, in da zaradi tega nobena beseda - bodisi, da so jo izgovorili preroki ali pa Jezus - ni Božjega izvora. Takrat so Me Judje hoteli kamnati, ne zaradi tega, ker Sem jim v obraz povedal resnico, temveč zato, ker Sem si drznil govoriti o Mojem Božjem izvoru, o možnosti, katero si sploh niso mogli zamisliti.

V tistem času so se Judje sicer strogo dobesedno držali svojih postav, priredili so si Mojzesov nauk tako ugodno, kot je le bilo mogoče. Zato tudi ni bilo mogoče pričakovati nič drugega, kakor da jim Moj nauk, ki je ločil duha iz objema mrtvih črk, ne bo mogel biti všeč, ker bi ob upoštevanju Mojega nauka morali omejiti in krotiti svoje strasti. Bili so - kar so dandanes še vedno mnogi tisoči - zgolj tempeljski obiskovalci in privrženci ceremonij. V tem smislu so tudi duhovniki vzgajali svoj narod, da se jim ne bi izmuznil iz rok in bi ga lahko izkoristili v svoje namene, kakor bi jim ustrezalo.

Vzemite v roke zgodovinsko knjigo in jo pozorno berite, pa boste videli, da je od tistega časa naprej, ko je bila osnovana cerkev s pripadajočim duhovništvom, duhovniški stan že po kratkem času izkoristil nauk Mojih apostolov za utrditev oblasti in spoštovanja, kar je bil tudi v Mojem času glavni namen duhovnikov v Jeruzalemu. Vzgoja mladeničev za to kasto je bila preišljeno postavljena, da se ti niso učili in tudi razumeli nič takega, kar ni koristilo ciljem duhovništva.

Tako je prišlo potem zaradi tega do verskih vojn, preganjanj in ločitve dveh glavnih taborov, katolikov in protestantov. Ti dve cerkvi sta - ob prizadevanju, da bi v dobesednem tolmačenju našli svoje zveličanje ali odrešitev - spet razpadli v več sekt ali ločin, katere osnova - Moj nauk - je bil vseskozi enak in okoli različnih Njegovih razlag so se potem prepirali.

Sedaj, ko se je pričel proces očiščevanja, se še vedno prepirajo, samo po bolj miroljubni poti.

Posamezniki zahtevajo očiščenje velikega števila ceremonijalnih obredov, ki so skoraj

prekrili vso religiozno zgradbo. Ti jo hočejo popeljati nazaj na prvi kult čaščenja, ki je bil preprost in v katerem ima vsaka ceremonija, če je bila kot takšna določena, duhovno podlago, katero lahko razumejo tudi laiki. Vendar se tudi ti, zaradi posledic svoje vzgoje, motijo. Tudi ti še popolnoma ne dojamejo, kar Sem nekoč rekel: Da je Moja beseda duh in resnica in kdor Me hoče častiti, Me mora častiti v duhu in resnici.

Več Mojih apostolov je svetovalo skupnostim, ki so se takrat oblikovale, naj ne uporabljajo ceremonije. Kajti ceremonije ubijajo duha in se zlahka napačno razumejo, ker se jim pripisuje večja pomembnost, kot jim pripada in v splošnem namesto k Meni, vodijo stran od Mene.

To hrepenenje, ki je sedaj zgrabilo mnoga srca in ima za cilj versko čaščenje, ki bi bolj ustrezalo duhu časa in izobrazbi sedaj živečega krščanstva, pa je le prehod k dokončnemu, duhovnemu in najvišjemu čaščenju, h kateremu je pot tlakovana z Mojimi neposrednimi sporočili, ki vam jih sporočam že več kot trideset let.

Obstajajo še mnogi, katerim Moj nauk ne odgovarja glede na njihove posvetne nazore in ki bi ga radi ubili tako, kakor so Judje nekoč hoteli Mene kamenjati. Tudi sedaj gre Moj nauk preko vseh teh preprek svojo lastno pot in bo postal človeštvu dostopen, ko bo prišel primeren čas, ki bo prinesel s seboj težke udarce usode, stisko in trpljenje, ko bodo vsa goljufiva upanja o posvetni oblasti in veličini obstala v svoji goloti kot zmotna luč, ki bo ljudi, kateri ji bodo sledili, namesto na suha tla, vodila v močvirje in mlake. Šele potem bo pričel veljati čisti vpogled v Moje besede in bo celo tiste prisilil k verovanju, ki so se prej zanašali na svojo razumskost in si domišljali, da ne obstaja noben Bog, temveč so - vsaj za to zemljo - Bog oni sami, se pravi človek razuma s svojimi izmišljenimi izmišljotinami. Moj nauk jih bo vse osramotil in prisiljeni bodo spregledati, da je to, kar so hoteli, da bi drugi verovali, namreč: Da Boga ni - bil napačen sklep vse njihove naštudirane krame.

Kakor Sem se v tistem času v templju izognil Mojim morilcem, ker Moj čas še ni prišel, tako tudi še sedaj uhaja Moj nauk, ki ga vi sprejemate, tem kritikom. In čeprav tu ali tam enega ali drugega izmed vas, kot Judje nekoč Mene, žele obsoditi na smrt in nad njim stresti vso svojo strupeno slino, škodujejo s tem samo sami sebi, kajti čas bo tudi njih poučil o čem drugem in jim dokazal, da se bo to, kar hočem Jaz, tudi zgodilo, in ne tisto, kar želijo oni v svojem omejenem vpogledu.

Še bodo nekateri metali kamenje na Moj nauk, kamenje trdih besed, ki naj bi zdrobilo nežen nauk Moje ljubezni. Toda ne bojte se, da bodo zmagali! Kajti, kakor je bilo v tistem času določeno tudi Mojemu Jazu prestatati še trše preizkušnje, dokler Moje poveljanje ni bilo dopolnjeno in je bil dosežen končni cilj Mojega poslanstva, bo prav tako tudi sedaj Moj nauk kamenjan, obsojen, preklet, zasramovan, križan in potem na videz premagan in položen v grob, iz katerega pa bo - kot nekoč Jaz Sam, ki sem premagal smrt - veličastno vstal.

Kajti to morate spoznati: Čim bolj bo Moj nauk pridobival tla, tem bolj se bodo kopičile prepreke proti njemu, kajti napadel bo mnoge v njihovem materialnem in še mnogo bolj v njihovem duhovnem udobju in v njihovem običajnem načinu življenja in razmišljanja. Tako mora biti, da se bo do Mojega drugega prihoda na zemljo ponovilo vse, kar je nekoč vidno predstavljalo jedro Mojega triletnega poučevanja. Tam Sem položil seme Mojega nauka med trnje in osat in dobil Sem le malo rodovitne zemlje. Toda vseeno raste naprej, čeprav samo na posameznih mestih. Tudi sedaj pada Moja Beseda, ki naj bi osvobodila ljudi, na kamnito podlago, le zelo redki jo upoštevajo, večina pa jo tepta in [lisice](#) ji grozijo z uničenjem, ko zavohajo, da jim lahko škodi. In vendar bo dozorela in bo postala cvet nebes, ko Sem jo nekoč Sam prinesel na vašo majhno zemljo in Sem vam jo predal enako vrtnici, ki s prijetnim vonjem razveseljuje Srca, toda s svojim trnjem zlahka rani roko neprevidneža!

Vrtnica je najlepša cvetica na vaši zemlji, ker združuje prijeten vonj z najlepšimi barvami, od katerih prvi izraža ljubezen, druge pa modrost. Kakor vrtnica v svojem ljubkem oblačilu povezuje lepoto z dobrotljivim vonjem, tako tudi Moja beseda, beseda ljubezni, združena z dobrimi dejanji, dopušča vsakemu častilcu občutiti to ljubkost Mojega Božjega bitja.

Trnje so posvetne strasti, ki se morajo z borbo in s trpljenjem odstraniti. Tako hoče vrtnica pravzaprav reči: »Jaz ne morem obstajati brez trnja!« Te strasti morajo biti premagane. Kakor vrtnica s svojimi trnji vsrkava elektriko in jo uporablja za lastno polepšanje, mora prav tako vsak, ki hoče slediti Mojemu nauku in po njem živeti, izkoristiti posvetne neprijetnosti tako, da iz njih, prav tako kot iz trnja pri vrtnici, raste duhovnost in povzdignjenost.

Tudi vi tako negujte Moje besede! Ne berite jih za preganjanje časa; kajti lahko bo prišel čas, ki vam bo to veselje pregnal, če se ne boste oplemenitili z mislimi in z dejanji! Ravnajte se po Mojih besedah, da boste oboroženi z zavestjo dobrih dejanj, ne pa kot večina, ki se žejni držijo črk, temveč boste pili ob izviru življenja večne ljubezni blaženost in srečo. Da potem ne bi, tudi ob pritiskih in težavah, pozabili Mene, Mojo besedo in Mojo Božjo ljubezen, kakor vašega 'Očeta', ampak boste lahko visoko dvignili prapor vere in zaupanja in da Me ne boste pričakali - kot Me bodo najbrž mnogi - s kamenjem ogorčenja, temveč z blagoslovom in hvaležnimi željami, ko Bom prišel, da bi izročil palmo zmage vztrajajočim. Amen.

[Gottfried Mayerhoffer](#)
[Gospodove pridige](#)